

พลิกรัก

บทที่ 3

พอรถยนต์คันเล็กจอดที่หน้าประตูไม้บานทึบ นุชนรงค์ซึ่งมีสีหน้าตึงเครียดก็เปิดประตูตอนหน้า หันมาพูดหัวงๆ โดยไม่สนใจคำตอบรับใดๆ ว่า “ขบใจมากนะ ธี ที่มาส่ง” แล้วก็ผละไปไขกุญแจเปิดประตูเล็กหายเข้าไปข้างในโดยไม่สนใจอีก

ธีระได้แต่มองตาม ศรีวรงค์เองก็มีสีหน้าเฉือนจาง

“ธี ขบใจมากนะจ๊ะ อุตส่าห์อ้อมมาส่งตั้งไกล”

“ไม่เป็นไร” เสียงตอบรับหงอยเหงา

“เออ...” ศรีวรงค์ก็อึกอักลำบากใจอยู่ในที่นั่งตอนหลัง ตลอดทางที่นั่งรถมาด้วยกันเธอพยายามหาเรื่องมาพูดคุย แต่นุชนรงค์ซึ่งเป็น ‘คนสำคัญ’ ที่ทำให้ชายหนุ่มต้องอ้อมรถออกนอกเส้นทางมาส่ง ไม่มีอารมณ์แจ่มใสคล้อยตามเสียเลย

ขัดคอได้ก็ขัด ขวางตรงไหนได้ก็ขวาง บ่อยครั้งที่เธอไม่พูดไม่จาเอาเฉยๆ พอถูกถามซ้าก็ตอบสั้นๆ ราวกับเสียไม่ได้

“พี่นุชอารมณ์ไม่ค่อยดี คือว่าเขาขัดใจกับเพื่อน...”

“ผมรู้แล้ว” ชายหนุ่มพยักหน้าหมองๆ

“ธีลงไปทานน้ำก่อนนะ วันนี้อากาศร้อนออก”

เธอทำน้ำเสียงรื่นเริง ชวนอย่างเอาใจ อีกฝ่ายพยักหน้า

“ก็ได้ฮะ”

เด็กสาวขยับตัวอย่างกระฉับกระฉ่ง เพราะที่ไม่มีใครอยู่ทำให้ต้องปิดบ้านใส่กุญแจไว้ พอมาถึงก็จัดแจงเปิดประตูหน้าต่างเพื่อให้ลมเข้าแล้วเปิดพัดลมช่วย ไม่มีแอร์คอนดิชันเพราะว่าจะสิ้นเปลืองค่าไฟฟ้าจนเกินเหตุ

นุชนรงค์หายขึ้นข้างบน ศรีวรงค์เปิดตู้เย็นเทน้ำใส่แก้วประคองออกมาให้เพื่อน

“วันนี้จะไปไหนหรือเปล่า ทานข้าวกับเราไหม อยากทานอะไรวามาเลยจะทำให้”

“อย่าเลย” เพื่อนชายล้งเล “ประเดี๋ยวหนูจะว่าเอา”

“พี่นุชจะว่าไฉนยังไง ก็เราชวนธีทานข้าวกับเรา ไม่ได้เกี่ยวกับพี่นุชสักหน่อย”

เขายกแก้วน้ำขึ้นดื่มอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านั้น

“ธีทานข้าวก็โหมง ทุ่มนึ่งดีก็ไปโหม เราทานกันเวลานั้นเผื่อว่าแม่จะกลับมาทานด้วย”

“ไม่ดีก็ห rokok ฮะ ทุ่มนึ่งก็ได้”

“ธีอยากอาบน้ำก่อนโหมจะได้สบายเนื้อสบายตัว”

“ไม่เป็นไรฮะ”

เธอทิ้งตัวลงนั่ง ภิรยาทำที่ตามสบายไม่เคยระแวงระวังว่าเขาเป็นชายเธอเป็นหญิง ไม่มีความอ่อนไหวเขินอาย รู้สึกอยู่อย่างเดียวว่าเขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดคนหนึ่งที่ยังคงกล้าปากกล้าบนอนกลางดินกินกลางทรายด้วยกัน

ศรีวรงค์มีน้ำใจใสจริงให้เพื่อนๆ เสมอ ธีระเป็นเพื่อนสนิทแล้วเธอยังเห็นใจที่เขาไม่เคยได้รับน้ำใจจากคนที่เขามีใจให้ซึ่งเป็นพี่สาวของเธอเอง ดังนั้นจึงเอาอกเอาใจเขามากเป็นพิเศษ

เธอหาว่าไม่ว่าความเอื้ออาทรที่เธอหยิบยื่นให้ กลับทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอ่อนไหวฝังใจมากขึ้นทุกวัน สีหน้าของชายหนุ่มดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ปรกกายตาที่มองเธอก็แฝงความรู้สึกอบอุ่นผูกพัน

คบกันมาตั้งเกือบสี่ปี ธีระเพิ่งเห็นเมื่อไม่นานมานี้เองว่าเธอไม่ใช่เด็กกะโปโลคนเดิมแต่เป็นหญิงสาวที่สวยงามและน่ารัก

“ธีทำรายงานของอาจารย์รตนะเสร็จหรือยัง ของน้อยยังเลย ข้อมูลยังไม่ครบแล้วยังจะต้องคีย์เข้าคอมฯ อีก โอ๊ยคิดแล้วปวดหัว วันนี้เจ้อาจารย์ก็ถูกเตือนว่าใกล้เวลาส่งงานแล้วนะ ถ้าส่งช้าจะโดนตัดคะแนน”

“ให้ผมช่วยโหม ยังขาดข้อมูลอะไร ของผมเกือบจะเสร็จแล้ว”

“เหออ ดีจริง แต่ไม่ต้องช่วยน้อยหรือกขบใจนะ”

“แต่ผมอยากช่วยนะ ยังต้องไปเก็บข้อมูลที่ไหนน้อยบอกมาเถอะ ผมมีรถไปได้สะดวกออก”

เธอยิ้มหน้าเร่ “รู้แล้วว่าเต็มใจ แต่นี้ใกล้สอบแล้ว น้อยรู้ว่าวิธีอย่างอื่นจะต้องทำอีก น้อยก็แก้งบไปอย่างนั้นเองแหละ แต่ว่างานของน้อย น้อยทำเองได้”

นี่เป็นข้อแตกต่างของศรีวรงค์กับพี่สาว นุชนรงค์ไม่เคยละเลยหากใครเอื้อประโยชน์ให้ ธีระเคยรับใช้หญิงสาวคนพี่หลายอย่าง ขับรถพาไปธุระที่นั่นที่นี้ ช่วยอ่านและสรุปบทความภาษาอังกฤษมากมาย ช่วยลอกเลคเชอร์วิชาที่เธอโดดเรียน แล้วยังช่วยทำรายงานให้อีกหลายครั้งหลายหน

ในเวลาที่ต้องการสิ่งใด นุชนรงค์อ่อนหวานเอาใจเขาได้เสมอ แต่พอผ่านไปแล้วคุณเธอก็กลับเมินเฉยราวกับเขาไม่มีตัวตน ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าเขาแค้นเธอเหลือเกิน

“ไม่รู้ว่าจิตใจของเธอทำด้วยอะไรกันแน่

นุชนรงค์ลงบันไดมาจากชั้นบนหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่แล้ว ชูดอยู่กับบ้านประกอบด้วยกางเกงตัวหลวมขาสั้น เสื้อพอดิตัวสีอ่อนใส โบหน้าเกลี้ยงเกลาสะอาดสะอ้าน ผมยาวสลวยถูกปล่อยสยายระหลัง มันเรียบเป็นเงาวาววับ

“อ้าว ธียังอยู่หรือ นึกว่ากลับไปแล้ว”

“น้อยชวนธีให้อยู่ทานข้าวด้วย” โบหน้าของคนพูดเงยขึ้นน้ำตาลอ่อน บางครั้งก็เป็นมัน ผิดกับหน้านวลของอีกสาวหนึ่งโดยสิ้นเชิง

นุชนรงค์ลดเสียงพูดคล้ายบ่น “ชอบชวนใครต่อใครอยู่เรื่อย...”

ศรีวรงค์ยังได้ยิน “แล้วไม่ดีหรือ ทานด้วยกันหลายๆ คนจะได้อะไรไม่เหงา”

“เธอรู้จักเหงาด้วยหรือ”

“ก็ไม่ค่อยรู้จักนักรอก เพราะน้อยไม่ใช่คนใจจืดนี่”

“แล้วใครใจจืด” อีกฝ่ายเสียงเขี้ยว

ธีระขยับตัว “ผมตั้งใจจะกลับอยู่แล้วอะ” เขาลุกขึ้นยืน “พรุ่งนี้ค่อยคุยกันเรื่องรายงานนะน้อย”

ศรีวรงค์สั่งไปเหมือนกัน รับคำอ่อยๆ “จ๊ะ”

“สวัสดิ์ฮะนุช”

หญิงสาวโบกมือให้ “สวัสดิ์ แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ”

ศรีวรงค์ได้แต่เดินตามมาส่ง พอรถคันเล็กเลื่อนจากไปเธอก็หันมาต่อว่าพี่สาว

“เขาไปแล้วเห็นไหม พี่นุชใจดำ เขาอุตส่าห์มาส่งจะชวนเข้าบ้านหาน้ำหาทำให้ทานสักนิดก็ไม่มี ซ้ำพอน้อยชวนทานข้าวพี่นุชก็ไล่เอาตื้อๆ”

“อ้าว ก็เขาอาสาเองนี่ฉันไม่ได้ขอร้องให้มาส่งสักหน่อยแล้วฉันก็ขอบใจเขาแล้ว ชินชวนทานข้าวทานน้ำประเดี๋ยวเกิดเหมาเอาว่าฉันชอบแล้วมาทุกวันแล้วจะทำยังไง”

“ทุกวันที่ทุกวันชิว ธีเขาดีออก”

“แหะ ไม่เอาด้วยรอก แค่เห็นหน้าวันที่มีเรียนก็เซ็งจะตายอยู่แล้ว ชินตามกันไปตามกันมาเกิดใครๆ คิดว่าเป็นแฟนฉันละก็เสียหายตายเลย”

“เสียหายตรงไหนเจ้าคะ”

“แหม คนที่คิดจะจีบก็เลยไม่กล้านะชิว”

“เหอะ ใครจะกล้ามาจีบพี่นุช พวกผู้ชายเค้าเข็ดขยาดไปตามๆ กันหมดแล้ว รู้ไหมเขาพูดกันว่ายังไง เขาบอกว่าใครก็ตามที่เป็นคนธรรมดาๆ ไม่ได้มีฝีมือแปดขालะก็ อย่างนี้กะว่าคุณนุชนรงค์จะเหลียวมอง”

“ตายตาย มีคนพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ” นุชนรงค์โวยวาย “ใคร คนไหนพูด จะไปเล่นงานซะให้แสบเขี้ยว”

น้องสาวได้แต่แอบยิ้ม

“พวกนี้กระจอกแล้วยังไม่เจียม แหม... มีดีอะไรถึงคิดจะจีบเรา”

“แล้วเรามีดีอะไรล่ะ พี่นุช เราเองก็กระจอกเหมือนกัน”

“เธอต่างหากที่ชอบทำตัวกระจอก แต่ฉันไม่ยะ คนที่ฉันจะสนใจต้องมีดี คอยดูไปสิสักวันหนึ่งจะหาให้ได้”

ศรีวรงค์ถอนใจ “ความจริงรีเขาก็ดีนี่... ถึงจะไม่ได้รำรวย แต่ก็ไม่ใช่กระจอกงอแง รถมาก็มีขับ ที่สำคัญ... เขาชอบพีนุชจริงๆ นะ”

“คอยไปเถอะ” ปลายจุมุกโค้งได้รูปเซตขึ้นอย่างทรง
“เอาไว้ชาติหน้าตอนบ่ายๆ อาจจะพอมีหวัง”

“พีนุชชอบผู้ชายแบบไหนกันนะ คนนั้นก็ไม่ได้คนนั้นก็ไม่น่าเลือกมากอย่างนี้แหละขึ้นคานมาหนักต่อหนักแล้ว”

“ถ้าจะขึ้นก็ขอขึ้นด้วยความสมัครใจยะ แต่ถ้าเธออยากรู้ว่าฉันชอบผู้ชายแบบไหน ฉันจะบอกให้ก็ได้...” หางเสียงตอนท้ายทอดยาว ประกายดาววาววามเร็วพากระบายยิ้มมีนัย

“แบบไหนคะ พบแล้วหรือยัง”

“พบแล้ว... แบบคุณนินนาทไง...”

“ฮ้า...” อีกฝ่ายอุทานเสียงหลง “ไม่นะ...”

“จริงๆ”

เด็กสาวทำตากลับ ทิ้งตัวลงกับเก้าอี้อย่างอ่อนแรง

พอได้ยินเสียงรถจอดที่ประตู ศรีวรงค์ซึ่งยืนรถน้ำต้นไม้อยู่ใกล้ๆ ก็เปิดประตูเล็กออกดู ครั้นเห็นว่าเป็นรถยนต์คันใหม่หรูซึ่งมีมารดานั่งยิ้มอยู่ในที่นั่งตอนหน้าเธอก็จัดแจงเปิดประตูใหญ่ให้รถคันนั้นเลี้ยวเข้ามาข้างใน

อารมณ์ขุ่นขึ้นมาทันที เธอถือว่าหมดฐานะแล้วจึงไม่สนใจใครอีกหันไปฉวยสายยางรดน้ำต้นไม้ต่อ

ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูรถ เสียงพูดคุยกัน ผู้ใหญ่ทั้งสองมียิ้มฉาบอยู่ในใบหน้าเมื่อหันมามองก่อนจะพากันเดินขึ้นไปบนบ้าน

ศรีวรงค์หันมุ่มขุ่นใจ ไม่สบายใจเอาจริงๆ จังๆ กับการที่ ‘เขา’ กลายมาเป็นคู่ควงของแม่

เป็นคู่ควง... ไปไหนๆ ด้วยกัน...รัก...และอาจจะลงเอยด้วยการแต่งงาน...

โอ๊ย เขาเด็กออกปานนั้น เธอจะทนได้อย่างไร

เธอเฝ้าอยู่ข้างล่างตั้งใจว่าจะรอจนอีกฝ่ายกลับ แต่การณ์ไม่ได้เป็นไปตามที่คาด เพราะอีกครู่หนึ่งร่างสูงก็เดินลงมา

เขาไม่ได้ตรงไปขึ้นรถแต่เดินเอื่อยๆ เข้ามาหา

“สวัสดิ์” เสียงทักเจือความเอื้อเอ็นดู “ขยันจังเลยนะ”

“สวัสดิ์ค่ะ” เธอหันมาไหว้ด้วยท่าที่ไม่แจ่มใสก่อนจะหันไปรดน้ำต้นไม้ต่อ

ชายหนุ่มมองไปรอบๆ สนามเล็กๆ ถูกจัดอย่างน่ารัก ปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบตรงนั้นตรงนี้อย่างพอเหมาะพอดี อ่างหินรูปแปลกถูกฝังอยู่ในเนินดินปลูกบัวเล็กๆ เลี้ยงปลาเล็กๆ หลากสี หินสวยๆ ก้อนน้อยใหญ่ถูกวางเรียงอยู่ในบางที่ น่าดูกลมกลืนกันไปหมดทั้งบริเวณ

“จัดสวนเองเหรอ ทำได้น่ารักมากนะ”

“ฝีมือแม่ค่ะ” คนตอบไม่ยอมหันมามอง ทั้งน้ำเสียงก็ออกจะขัดๆ แข็งๆ

“คุณแม่เก่งหลายอย่าง” เขายังชวนพูดคุยยิ้มๆ

เธอทำเป็นไม่ได้ยิน ถือสายยางเลื่อนห่างออกไป อีกฝ่ายก้าวตามอย่างสบายอารมณ์

“ทำงานเก่ง แล้วก็สวยมากด้วย”

ใบหน้าอ่อนใสหันขวับมาทันที พอพบใบหน้าสะอ้านคมเข้มที่เจืออยู่ด้วยรอยยิ้มเธอก็หันกลับ

“คงหวังแม่มากละซิ” เขาแหย

“แค่รักและหวัง พวกเราไม่มีสิทธิ์จะหวังหรอกค่ะ มันเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป”

“ถ้าอย่างนั้นก็ยังไม่ขัดข้องซี ถ้าคุณแม่จะมีใครสักคน...”

น้ำเสียงคล้ายจงใจบอกนัย อีกฝ่ายกลับไม่ยอมตอบคำ

“ไหนว่าไม่หวังใจ”

“คะ ไม่ขัดข้อง...” เสียงตอบบอกความล้ม

“แน่นอน” ถ้ามองอย่างยั่วเย้า ปรากฏตาระริกาววับ

ไม่มีคำตอบนอกจากผมสั่นปัดยุ่งๆ หันหลังให้เพื่อซ่อนสีหน้าที่
ไม่สบอารมณ์

นุชนรงค์ตามออกมา ถือแก้วน้ำมาส่งให้ชายหนุ่ม

“คุณนินนาทคะ นี่คะ น้ำเย็น”

“ขอบคุณครับ” เขาหันไปรับ

“ขอโทษที่ไม่มีเบียร์เย็นๆ แล้วจะหามาแช่ไว้ให้คะ”

“ไม่เป็นไรครับ แต่นี้ก็ชื่นใจเหลือเกินแล้ว” แล้วเขาก็ยกแก้ว
น้ำเย็นในมือขึ้นดื่ม

คนรดน้ำต้นไม้ที่เงียหูฟังได้แต่รู้สึกขุ่นๆ ขวางๆ

นุชนรงค์ยื่นมือชี้ไปทางชุดเก้าอี้ตรงมุมนาม “นั่งตรงนั้นก่อน
ดีไหมคะ คงอีกนานกว่าแม่จะแต่งตัวเสร็จ”

เธอหันขวับมาเหมือนอย่างจะถาม แต่พอบพบประกายระริก
ในดวงตาคมที่จิ้มมองอยู่ก็หันกลับ

...จะไปไหนกันอีกนะ กลางวันทำงานด้วยกัน กลางคืนยัง
พากันเที่ยว โอ้ย... นี่เขาจะชอบกันจริงๆ นะหรือ...

ชายหนุ่มเดินตามสาวคนพี่ไปนั่ง

เสียงหนุ่มสาวพูดคุยเจือหัวเราะดังแว่ว ศีรวรงค์ได้แต่รู้สึก
หงุดหงิดไม่สบายใจ ท่าที่หมายมั่นของพี่สาวทำให้เธอกังวล ... พี่นุช
ชอบผู้ชายคนนี้จริงๆ หรือว่าแกล้งพูด พี่นุชคงไม่จริงจังแล้วทำอะไรจน
แม่ต้องเสียใจหรอกนะ...

เธอปิดน้ำ เก็บสายยางแล้วเลี้ยวขึ้นบ้านดื้อๆ ไม่สนใจอีก
ฝ่ายที่ส่งสายตามองมา

เธอขึ้นไปหามารดา คุณศรารักษ์กำลังแต่งตัวหลังจากแต่งหน้า
เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“แม่จะไปงานจะ บริษัทที่เป็นลูกค้าเชิญมา ไม่ไปไม่ได้”

แม่บอกด้วยสีหน้าระบวยิ้ม แจ่มใสมีชีวิตชีวาอย่างที่ศีรวรงค์
ไม่ได้พบเห็นมาเป็นเวลานานแล้ว “เสร็จแล้วถ้าไม่ไปไหนกันต่อก็คงจะ
กลับไม่ดีกว่า”

“จะมีโอกาสไปไหนกันต่อด้วยหรือคะ”

ลูกสาวทำหน้ามุ่มๆ คุณศรารักษ์ มองยิ้มๆ

“แล้วแต่สถานการณ์จะลูก”

“แล้วรถของแม่ล่ะคะ”

“ส่งไปเข้าอู่จะ คุณนินนาทเป็นคนจัดการ จะเปลี่ยนเครื่องใหม่
ซ่อมที่อู่แล้วทำสีใหม่ด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องใช้เวลาหลายวันสิคะ”

“จ๊ะ แต่ไม่เป็นไร ช่วงนี้คุณนินนาทอาสาจะมารับส่ง” เธอ
หยุดคิดหนึ่ง สีหน้าไม่คลายรอยยิ้ม “ที่แม่ตัดสินใจทำรถใหม่
เพราะว่าบางที...อีกหน่อยแม่อาจไม่จำเป็นต้องใช้รถคันเล็กนั้นอีก นี่
พวกหนูก็กำลังจะสอบกันแล้ว พอทำงานทำการก็คงจะมีสตางค์จ่ายค่า
น้ำมันและค่าบำรุงรักษาตัวเอง”

“แม่คะ...” เธออุทานออกมา ครั้นประสานกับดวงตาในใบหน้า
งดงามที่กระจ่างด้วยความสุขก็ต้องนิ่ง

เธอหลบมองพื้นห้อง ถ้ามองเสียงอ่อย

“คุณนินนาทเขาอายุเท่าไรคะแม่”

แม่กลับไม่มีท่าทีกระทบกระเทือนใจอย่างที่เธอกลัว “เอ ไม่รู้
ซีจ๊ะแม่ไม่เคยถามเขาเลย” เธอหัวเราะขบขันเมื่อพูดต่อ “แม่ไม่ค่อย
อยากพูดถึงอายุ หนูก็รู้ว่าทำไม”

เธอรู้...

เสียงเจือหัวเราะพูดว่า “ถ้าอยากรู้ทำไมลูกไม่ถามเขาดูล่ะจ๊ะ”

ถาม...ดีละ เธอจะถาม

มันคงจะไม่เป็นการหยาบคายก้าวก่า ‘ผู้ใหญ่’ คนนั้นหรือคะ
ถึงอย่างไรแม่ก็อนุญาตแล้ว.....